

A large, bloody handprint is pressed against an airplane window. The window is oval-shaped and set into a dark, textured surface. The background outside the window shows a cloudy sky and the wing of the airplane. The text 'SEBASTIAN FITZEK' is overlaid on the top half of the image in white, bold, sans-serif font. The handprint is a deep red color, with blood dripping from the fingers. The overall mood is dark and ominous.

SEBASTIAN
FITZEK

IKKUNAPAIKKA

7A

BAZAR

IKKUNAPAIKKA

7 A

SEBASTIAN
FITZEK

IKKUNAPAIKKA

7A

SUOMENTANUT HELI NASKI

Suomentanut Heli Naski
Saksankielinen alkuteos *Flugangst 7A*
Copyright © 2017 by Verlagsgruppe
Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Munich
The work has been negotiated through AVA international GmbH,
Germany (www.ava-international.de)
www.sebastianfitzek.de
Kannen suunnittelu Perttu Lämsä

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-258-9

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

Manuelalle

Yhteistä taivalta takana 17 vuotta, eikä loppua näy.
Mikä onni!

EU suosittelee psykologisia testejä lentäjille

Huumetestejä ja psykologista tukea:

EU-työryhmä ehdottaa lentäjien mielenterveyden tiukempaa seurantaa Germanwingsin lentokoneturman jälkeen.

Die Zeit 17.7.2015

PROLOGI

”Milloin voimme kuulustella epäiltyä?”

Tohtori Martin Roth teki lähtöä Park-klinikan neurologian teho-osastolle mutta kääntyi vielä katsomaan murharyhmän ylikomisariota, joka oli aivan tosissaan kehdannut esittää hänelle tämän naurettavan kysymyksen.

”Kuulustella?”

”Niin. Milloin hän herää?” Lyhyenlätä poliisi siemaisi viimeisen tilkan automaattikahvistaan, tukahdutti röyhtäyksen ja ojensi leukaansa haastavasti. ”Meillä on kaksi ruumista ja yksi vaikeasti loukkaantunut, joka on loppuikänsä täysin romuna. Minun täytyy puhuttaa sitä paskiaista mahdollisimman pian.”

”Vai puhuttaa.”

Ylilääkärillä oli sileät, hänen ikäiselleen aivan liian nuorekkaat kasvot, mutta ohimoilla loistivat vuosi vuodelta laajenevat leskenlovet. Hän raapi kaljua kohtaa tietämättä, ärsyttikö häntä enemmän poliisin halpa Bruce Willis -tyyli vaiko tämän sietämätön tyhmyys.

”Tehän olitte paikalla, kun mies tuotiin sairaalaan?”

”Olin.”

”Huomasitteko jotain erityistä?”

”Hän on puolikuollut, kyllä minä sen tiedän.” Poliisi osoitti Rothin takana olevaa maitolasiovea, joka erotti sairaaläkäytävän teho-osastosta. ”Mutta teillä poppamiehillä on

tuolla taatusti käytössä kaiken maailman taikakonstit, joilla saatte sen sian kursittua taas kokoon. Ja heti, kun äijä on taas hereillä, tarvitsen häneltä muutaman vastauksen.”

Roth veti syvään henkeä, laski mielessään kolmesta taaksepäin ja sanoi nollaan päästyään: ”Jospa minä sitten vastaan muutamaan kysymykseen, herra...?”

”Hirsch. Rikosylikomisario Hirsch.”

”Nyt on vielä liian aikaista tehdä varmaa diagnoosia, mutta epäilemme vahvasti locked-in-oireyhtymää. Arki-kielellä se tarkoittaa, etteivät potilaan aivot ole enää yhteydessä hänen muuhun ruumiiseensa. Hän on siis lukkiutunut itseensä. Hän ei pysty puhumaan, ei näe mitään eikä pysty kommunikoidaan kanssamme.”

”Ja miten kauan tämä tila kestää?”

”Korkeintaan kolmekymmentäkuusi tuntia, noin arviolta.”

Poliisi pyöritteli silmiään. ”Voin siis kuulustella häntä vasta sen jälkeen?”

”Silloin hän on kuollut.”

Rothin takana rasahti, ja sähkötoiminen lasitettu pariovi heilahti auki.

”Tohtori Roth. Tulkaa nopeasti. Potilas.”

Ylilääkäri katsoi naispuolista apulaislääkäriään, joka kii-ruhti teho-osastolta pää punaisena.

”Mikä hätänä?”

”Hän räpyttelee silmiään.”

Luojan kiitos!

”Thanko totta? Sepä hieno!” ylilääkäri vastasi ilahtuneena ja nyökkäsi poliisille hyvästiksi.

”Hän siis räpyttelee silmiään?” Hirsch katsoi ylilääkäriä sen näköisenä, kuin tämä olisi riemastunut kengänpohjaan tarttuneesta purukumista. ”Onko se teistä hyvä uutinen?”

”Paras, jonka voimme saada”, Roth vastasi. Lähtiessään takaisin kuolevan potilaan luo hän lisäsi vielä: ”Ja ehkä ainoa mahdollisuutemme löytää kadonneet vielä hengissä.”

Hän ei tosin elätellyt siitä suuria toiveita.

1

NELE BERLIINI. PUOLITOISTA VUOROKAUTTA AIEMMIN. KELLO 05.02

”Virheitä on kahdenlaisia. Sellaisia, jotka huonontavat elämäsi. Ja sellaisia, jotka tekevät siitä lopun.”

Nele kuuli mielipuolen sanat.

Epäselvästi mumistut. Huohottavat.

Hän ei nähnyt miehen huulia, sillä tämä oli vetänyt kasvoilleen lisähappinaamarin. Mustassa, joustavassa neopreenimaskissa oli valkoinen kääntöventtiili suuaukon edessä. Urheilijat käyttivät lisähappinaamareita parantaakseen suoritustaan, psykopaatit voimistaakseen nautintoaan.

”En todellakaan jaksa tällaista nyt”, Nele sanoi ääneen, aivan kuin voisi muuttaa sillä jotain. Ja kun maskimies levitti pulttileikkurinsa, Nele vaihtoi kanavaa.

Kansanmusiikin kuuma syksy.

Ojasta allikkoon. Telkkarista tuli pelkkää soopaa, mikä ei tosin ollut ihme. Kukapa istuisi jo ennen auringonnousua huvikseen television edessä?

Hän maiskautti kärsimättömästi kieltään etuhampaita vasten ja jatkoi surffaamista, kunnes juuttui ostoskanavalle.

Ronnyn kodintekniikka.

Uusia keittiölaitteita esittelevä mies näytti tusseilla meikaulta: sinooperinpunainen iho, turkoosit huulet ja peitemaalinvalkoiset hampaat. Mies paasasi parhaillaan asiakkailleen, että hänellä oli enää 223 superhypermegauppeaa hiilihapotuslaitetta jäljellä. Viime kuukausina Nelellä olisi ollut paljonkin käyttöä sellaiselle. Silloin hänen ei olisi tarvinnut raahata panttipulloja ylös. Neljäs kerros, pihan puolella, Hansastraße, Weißenseen kaupunginosa. Neljäkymmentäkahdeksan kiil-täviksi puunattua askelta. Hän laski ne joka päivä.

Vahva mies olisi tietysti vielä parempi kuin hiilihapotus-laitte. Varsinkin nyt, hänen ”tilassaan”, kun hän painoi peräti yhdeksäntoista kiloa enemmän kuin yhdeksän kuukautta sitten.

Mutta hänhän oli antanut tilansa aiheuttajalle lähtöpassin.

”*Kenen se on?*” David oli kysynyt heti hänen kerrottuaan testin tuloksen.

Ei ihan sellainen reaktio, jota toivoisi gynekologilla käynnin jälkeen, kaivatessaan kipeästi tukea ja turvaa hormoni-myrskyssä.

”*En ole ikinä koskenut sinuun ilman kumia. Enhän minä ole elämäni kyllästynyt. Voi paska, nyt minunkin pitää käydä testissä.*”

Kaikuva korvapuusti oli ollut viimeinen niitti sille suhteelle. Ikävä vain, ettei avokämменellä läiskäissyt Nele, vaan mies. Nelen pää oli retkahtanut sivulle, ja horjahdettuaan Nele oli ottanut CD-hyllystään tukea ja rojahtanut sen kanssa lattialle poikaystävänsä pahoinpideltäväksi.

”Hulluko sinä olet?” mies oli huutanut ja potkaissut. Yhä uudestaan ja uudestaan, selkään, päähän ja tietysti alavatsaan, jota Nele oli yrittänyt epätoivoisesti suojella kynnärpäillään, käsivarsillaan ja käsillään.

Hyvällä menestyksellä. David ei ollut onnistunut vahingoittamaan sikiötä, raskaus ei ollut mennyt kesken.

”Et todellakaan sälytä niskoilleni sairasta kakaraa, josta joudun maksamaan loppuikäni”, David oli karjunut mutta jättänyt hänet lopulta rauhaan. ”Siitä pidän kyllä huolen.”

Nele tunnusteli poskiluussaan juuri silmän alla olevaa kohtaa, johon Davidin kengänkärki oli osunut ja joka alkoi yhä tykyttää, kun hän ajatteli eropäivää.

Se ei ollut ensimmäinen kerta, kun David oli polttanut päreensä. Mutta koskaan ennen tämä ei ollut käynyt Neleen käsiksi.

David oli sananmukaisesti susi lampaan vaatteissa. Muiden nähden mies uhkui vastustamatonta viehätysvoimaa. Nelen paras ystäväkään ei osannut kuvitella, että tuolla huumorintajuisella toivevävyllä oli myös toiset, julmat kasvot, jotka tämä järkevää kyllä paljasti vain katseilta suojassa ja ollessaan varma, ettei joutuisi tilille teoistaan.

Nele sätti itseään siitä, että haksautti aina sellaisiin tyypeihin. Jo hänen aiemmissa suhteissaan oli esiintynyt väkivaltaa. Ehkä hänen lapsekas mutta silti vetävä olemuksensa sai miehet kokemaan, että hän oli heidän omaisuuttaan, ei nainen vaan tyttö, jota ei tarvinnut liehitellä. Ja varmasti myös hänen sairautensa sai osaltaan monet pitämään häntä uhrina.

Mutta nytpä David Kupfer on historiaa, Nele ajatteli tyytyväisenä. *Minun sisälläni kasvaa tulevaisuus.*

Onneksi hän ei ollut koskaan antanut sille kusipäälle avaintaan.

Hänen heitettyään Davidin ulos tämä oli jonkin aikaa suorastaan stalkannut häntä. Pommittanut soittoilla ja kirjeillä, joissa yritti välillä painostaa hänet aborttiin (”Sinähän

tienaat laulajana hädin tuskin tarpeeksi itseäsi varten!” ja välillä uhkaili (“Olisi ikävää, jos kompastuisit liukuportaisissa”).

David oli luovuttanut vasta kolmen kuukauden päästä, kun laillinen aborttiraja oli ylittynyt, ja lopettanut vihdoin yhteydenpidon. Lukuun ottamatta pientä pajukoria, joka oli ilmestynyt pääsiäismaanantaina Nelen ulko-ovelle. Kori oli koristeltu vauvan kehdon näköiseksi. Sisällä oli ollut vaaleanpunainen tyyny ja pehmoinen peitto. Ja peiton alla kuollut rotta.

Neleä kylmäsi, kun hän muisti sen taas, ja hän työnsi molemmat kätensä sohvansa pehmusteiden väliin lämmittääkseen niitä, vaikka asunnossa oli kaikkea muuta kuin viileää.

Hänen paras ystävänsä oli neuvonut häntä soittamaan poliisille, mutta mitä poliisit olisivat mahtaneet Davidille? Eiväthän he voineet mitään edes sille kahelille, joka oli viikko-kausien ajan viiltänyt kadun joka kolmannen auton renkaat rikki. He eivät taatusti vaivautuisi järjestämään poliisivartiota talon eteen yhden kuolleen rotan takia.

Nele oli kuitenkin kaivanut kuvettaan ja tilannut isännöitsijältä lukkojen vaihdon siltä varalta, että David olisi aikoinaan teettänyt kopion avaimesta.

Itse asiassa hän oli Davidille jopa kiitollinen. Ei lyönneistä ja rotanraadosta, vaan tämän iljettävistä loukkauksista.

Jos David olisi pysynyt rauhallisena, Nele olisi ehkä kuunnellut järjen ääntä. Sitä, että raskauden jatkaminen oli aivan liian vaarallista. Toisaalta varhaisessa vaiheessa aloitettu viruslääkehoito oli tepsinyt eikä HI-virusta enää edes näkynyt hänen veressään, joten tartuntariski oli hyvin vähäinen. Mutta ei olematon.

Saiko hän ottaa riskin? Pystyisikö hän kaksikymmentäkaksivuotiaana ja sairaudestaan huolimatta ylipäätään

kantamaan vastuun vauvasta? Hänellä ei ollut säästöjä eikä omaisuutta, hänen äitinsä oli kuollut aivan liian varhain ja hänen isänsä oli muuttanut ulkomaille.

Kaikki hyviä syitä luopua lapsesta ja panostaa laulajan uraan. Ilman turvonneita jalkoja ja pallomahaa, ja jatkaa tuhoon tuomittua suhdetta hyvännäköisen mutta kiivasluontoisen katutaiteilijan kanssa, joka elätti itsensä tekemällä taikatemppuja lasten syntymäpäivillä ja firmojen juhlissa. (David Kupfer ei tietenkään ollut miehen oikea nimi, vaan keho viittaus tämän suureen esikuvaan Copperfieldiin.)

Nele katsoi kelloa.

Taksin tuloon oli vielä kaksikymmentäviisi minuuttia.

Näin varhain matka klinikalle ei kestäisi edes puolta tuntia. Hän tulisi sinne tuntia liian aikaisin. Häntä oli pyydetty ilmoittautumaan seitsemältä, kolme tuntia ennen leikkausta.

Eihän tämä järkevää ole, Nele ajatteli hymyillen ja silitti vatsakumpuaan nyt molemmin käsin. *Mutta se oli oikea päätös.*

Hänestä oli tuntunut siltä jo ennen kuin hänen omalääkäriinsä tohtori Klopstock oli suostutellut hänet pitämään lapsen. Jopa ilman lääkettä harvempi kuin joka viides vastasyntynyt sai tartunnan hiv-positiiviselta äidiltään. Nelen hyvien veriarvojen, tiiviin seurannan ja monien varotoimien ansiosta oli todennäköisempää, että salama iskisi synnytys-saliin keisarileikkauksen aikana.

Mutta sellaistaikin on todennäköisesti tapahtunut.

Nelellä ei ollut vielä nimeä sisällään kasvavalle ihmeelle. Hän ei edes tiennyt, oliko se tyttö vai poika. Se oli hänelle samantekevää. Hän iloitsi uudesta ihmisestä, jonka saisi elämänsä. Tulokkaan sukupuolella ei ollut väliä.

Hän vaihtoi vielä kerran televisiokanavaa, ja yhtäkkiä hänellä oli taas kuuma. Sekin kuului raskauden riesoihin. Kuumat aallot loppuisivat vasta, kun hän saisi synnytyksen jälkeen kehonsa taas omaan käyttöönsä. Juuri kun Nele aikoi vetää kätensä pehmusteiden välistä, oikean käden sormet osuivat johonkin kovaan.

Mitä ihmettä?

Olikohan se hänen aikoja sitten hävinnyt korvakorunsa?

Hän kallistui tunnustelemaan oikealla kädellään pehmusteisiin juuttunutta esinettä, ja samassa häneen iski kova, terävä kipu.

”Auts!”

Hän veti etusormensa esiin ja ihmetteli sormenpästä pursuavaa verta. Sormea jomotti kuin hyönteisen piston jälkeen. Hän työnsi sormen pelästyneenä suuhunsa ja imi sitä. Sitten hän tarkasteli haavaa. Pieni viilto, kuin terävällä veitsellä vedetty.

Mitä hittoa...?

Hän nousi seisomaan ja vaappui kirjoituspöydän luo etsimään ylälaatikosta laastaripakettia. Hänen vetäessään laatikon auki sieltä luiskahti esite, joka mainosti loma-asuntoja Rügenin saarella. David oli halunnut sinne hänen kanssaan ystävänpäiväksi. Silloin aikoinaan.

Nele arvosti yhä eksässään vain yhtä ainoaa asiaa: sitä, ettei tämä ollut häipynyt heti ensimmäisten treffien jälkeen. Toisin kuin useimmat miehet, joille hän tunnusti nappaavansa kolmesti päivässä lääkecocktailin, jottei sairastuisi aidsiin. Nele oli oikeasti luullut Davidin uskovan, ettei Nele ollut lutka tai narkkari, ettei hän ollut saanut tartuntaa huumeneulasta tai seksisekoiluista. Vaan perhosesta. Se näytti hurmaavalta, ja Nele kantoi sitä aina mukanaan. Oikean olkavartensa sisäpuolella.

Oikeastaan Nele oli tarkoittanut sateenkaarenvärisen perhon elinikäiseksi muistoksi ihanasta Thaimaan-lomasta. Nyt hän kuitenkin muisti joka kerta suihkussa likaisen, desinfioimattoman tatuointineulan ja manasi Jumalaa, joka saattoi rangaista perin ankarasti nuoren ajattele mattomuudesta. Ilmeisesti Jumala paheksui enemmän hiprakkaisia teinejä, jotka haksahivat hämääräperäiseen tatuointibaariin Phuketin baarikortteleissa, kuin Isis-pyöveleitä, jotka heittivät homoja talojen katoilta.

Nele laastaroi sormen ja palasi sohvan luo nostamaan pehmusteen ylös.

Kun hänen katseensa osui hopeisena välkkyvään esineeseen, hän voihkaisi ja oli vähällä paiskata käden suulleen.

”Miten ihmeessä *tu*o on joutunut tuonne?” hän kuiskasi. Hän irrotti varovasti partaterän, joka oli tarrautunut tyynyyn kuin purukumilla liimattuna. Se oli toden totta kiinnitetty pehmusteiden väliin kaksipuolisella teipillä, *siis tarkoituksella!*

Nele vajosi sohvalle syvästi järkyttyneenä. Partaterä hänen kädessään tuntui kuumalta, aivan kuin hän olisi juuri kahmaissut sen hehkuvana suoraan takkatulesta. Neleä puistatti, ja partaterä luiskahti hänen kädestään ja putosi sohvatyynylle.

Hän katsoi kelloa, nyt sydän hurjasti jumputtaen, ja laski uudestaan minuutit taksin tuloon.

Vielä viisitoista minuuttia!

Mutta nyt hän ei tahtonut olla enää edes viittätoista sekuntia yksin asunnossaan.

Nele tuijotti partaterää, joka vaihtoi väriä sen mukaan, mitä televisiossa näytettiin.

Miten helvetissä se on joutunut minun sohvani pehmusteisiin? Se oli vieläpä kiinnitetty huolellisesti, aivan kuin joku tahtois i hänen viiltävän sillä sormensa.

Ja mitä hittoa siihen on kirjoitettu?

Terä oli tahriutunut hänen vereensä, mutta pudotessaan se oli kääntynyt satakahdeksankymmentä astetta, ja nyt siinä näkyi koukeroinen, kuin teräväkärkisellä tussilla raapustettu teksti.

Nele otti partaterän vastahakoisesti taas käteensä ja pyyhkäisi kirjaimia jomottavalla etusormellaan.

Sinun veresi tappaa!

Nele liikutti tahattomasti ja mekaanisesti huuliaan kuin lukemaan opetteleva koululapsi.

Minun vereni tappaa?

Hän kirkaisi.

Ei siksi, että tajusi Davidin jotenkin päässeen hänen asuntoonsa.

Vaan koska jokin ratkesi hänen sisällään.

Hän tunsu ankaran pistoksen, aivan kuin skorpionin piikin tökkäisyyn. Herkimässä kohdassaan. Ihan kuin joku olisi repinyt ohuen ja hauraan kalvon säikeet paljain käsin.

Lyhyt, intensiivinen kipu lakkasi, ja tilalle tuli märkyys.

Sitten tuli pelko.

Se levisi samaa tahtia hänen reisiensä välissä olevan tahran kanssa. Tumma torkkupeitto muuttui vielä tummemmaksi ja... *se ei lakkaa.*

Se oli hänen ensimmäinen ajatuksensa, ja hän toisti sen yhä uudestaan ja uudestaan.

Se ei lakkaa.

Lapsivesi meni, ja minä valun tyhjiin.

Toinen ajatus oli vielä pahempi, sillä se piti paikkansa.

Liian aikaisin.

Lapsi oli syntymässä aivan liian aikaisin!

2

Jääkö se henkiin? Voiko se selviytyä tästä?

Partaterä oli unohtunut, eikä sillä ollut enää väliä. Nele oli niin paniikissa, että pystyi muotoilemaan mielessään enää yhden ainoan kysymyksen: *Mutta lääkärihän sanoi jo monta viikkoa sitten, että vauva olisi jo elinkelpoinen, eikö niin?*

Laskettuun aikaan oli vielä neljätoista päivää.

Keisarileikkaus vähentäisi vauvan tartuntariskiä, ja siksi leikkausta oli varmuuden vuoksi aikaistettu. Juuri sen estämiseksi, mitä parhaillaan tapahtui. Jotta synnytys ei käynnistyi spontaanisti.

Onko leikkaus ylipäätään mahdollinen, kun lapsivesi on mennyt?

Nele ei tiennyt. Hän toivoi vain hartaasti, että hänen Napersonsa (kuten hän sisällään olevaa olentoa nimitti) syntyisi terveenä.

Perkele, koska se taksi tulee?

Vielä kahdeksan minuuttia.

Ja ne hän tarvitsisi.

Nele nousi ylös ja tunsi valuvansa täysin kuiviin.

Vahingoittaako se lasta? Nelen mielessä välähti kammottava kuva vauvasta, joka haukkoi turhaan ilmaa hänen kohdussaan, kuin kala kuivalla maalla.

Hän lyllesi ovelle ja otti sairaalakassin, joka odotti jo valmiiksi pakattuna.

Vaihtovaatteita, väljiä housuja, yöpaitoja, sukia, hammas-harja ja kosmetiikkaa. Ja tietysti pussi, jossa viruslääkkeet olivat. Hän oli pakannut jopa vaippoja, vastasyntyneen kokoa, vaikka niitä oli aivan varmasti osastolla. Mutta hänen synnytysvalmentajansa Juliana oli sanonut, ettei synnyttäjää voinut koskaan olla liian hyvin valmistautunut, sillä kaikki meni aina toisin kuin suunnitteli. Ja tässähän se nyt nähtiin. Voi luoja.

Pelko.

Hän avasi oven.

Nele ei ollut koskaan ennen pelännyt niin kauheasti jonkun muun kuin itsensä puolesta. Eikä hän ollut koskaan tuntenut itseään yhtä yksinäiseksi. Ilman lapsen isää. Ilman parasta ystäväänsä, joka oli parhaillaan erään musikaaliryhmän kanssa kiertueella Suomessa.

Rapussa hän pysähtyi hetkeksi.

Pitäisikö hänen vaihtaa vaatteet? Märät kotiverkkarit tuntuivat reisien välissä kylmältä pesulapulta. Hänen olisi pitänyt tarkistaa lapsiveden väri. Jos se oli vihreää, hän ei saisi liikkua ollenkaan, *vai oliko keltainen se vaarallinen väri?*

Mutta jos se oli väärän väristä ja hän oli jo liikkunut, hänen oli parasta olla mokaamatta vielä pahemmin. Joten hän ei voinut palata takaisin vaihtamaan kuivaa ylle. *Vai voisiko sittenkin?*

Nele sulki asunnon oven. Mennessään alas hän piti kai-teesta kiinni ja oli iloinen, että näin aikaisin ketään ei tullut vastaan.

Jostain kumman syystä häntä hävetti, vaikka synnytys oli oikeastaan aivan luonnollinen asia. Hänen kokemuksensa

mukaan useimmat kuitenkin tahtoivat pysyä siitä visusti erossa. Eikä hän tahtonut tekopyhiä tai kiusaantuneita avuntarjojia naapureiltaan, joiden kanssa hän muuten tuskin vaihtoi sanaakaan.

Tultuaan alas hän avasi alaoven ja astui pudonneilta lehdistä ja mullalta tuoksuvaan syysilmaan. Sade oli ilmeisesti juuri lakannut.

Leveän Hansastraßen asvaltti kiiksi katulamppujen kirkkaassa valossa. Reunuskiven eteen oli muodostunut lätäkkö, ja siinä odotti – luojan kiitos – jo taksi. Neljä minuuttia etujassa, muttei sekuntiakaan liian aikaisin.

Kuski, joka oli lukenut kirjaa Mersuunsa nojaten, laittoi paksun opuksen avoimesta ikkunasta apukuskin paikalle ja haroi olkapäille ulottuvia tummia hiuksiaan. Sitten hän kiihuhti Neleä vastaan, kun huomasi tämän laahustavan oudosti etukumarassa. Luultavasti hän arveli Nelen loukanneen itsensä tai kassin olevan liian painava. Tai ehkä hän oli vain kohtelias.

”Huomenta”, hän tervehti niukasti ja otti Nelen kassin. ”Lentoasemalle?”

Hänen puheessaan oli lievä berliiniläisnuotti, ja hänen hengityksensä tuoksahti kahvilta. V-aukkoisen villapaita oli hänelle kokoa liian suuri, samoin samettihousut, jotka uhkasivat luisua joka askeleella kapeilta lanteilta. Avonaiset Birkenstock-sandaalit ja Steve Jobs -silmälasit täydensivät kliseen taksia ajavasta sosiologian opiskelijasta.

”Ei. Virchow-klinikalle. Weddingiin.”

Kuski hymyili tietävästi ja silmäili Nelen vatsaa.

”Selvä homma. Ilman muuta.”

Hän piti Nelelle ovea auki. Mikäli hän oli huomannut Nelen märät housut, hän oli liian kohtelias mainitakseen

niitä. Luultavasti hän oli nähnyt yövuoroissaan vielä paljon inhottavampiakin tapauksia, sillä takapenkki oli suojattu muovilla.

”Istumaan vain.”

Nele nousi autoon. Hän pelkäsi unohtaneensa jotain tärkeää, vaikka puristikin tiukasti sairaalakassiaan, jossa olivat myös kännykkä, laturi ja lompakko.

Isä!

Kun auto lähti liikkeelle, Nele laski aikaeron ja päätti lähettää tekstiviestin. Ei siksi, että olisi arkaillut soittaa tähän aikaan isälleen Buenos Airesiin. Mutta hän ei tahtonut isän kuulevan pelkoa hänen äänessään.

Nele pohti, pitäisikö hänen mainita lapsiveden menosta, mutta miksi suotta huolestuttaa isää? Eikä se sitä paitsi kuulunut isälle mitenkään. Isä oli isä, ei hänen uskottunsa. Hän tahtoi isän luokseen pelkästään käytännön syistä, ei tunnesyistä.

Isä oli jättänyt äidin heitteille ja saisi nyt hyvittää sen auttamalla Neleä Naperon kanssa. Hänen isällinen apunsa rajoittuisi tosin asioilla ja kaupassa käymiseen ja taloudelliseen tukeen, sillä Nele ei taatusti uskoisi lasta hänen hoiviinsa. Nele ei ollut edes tahtonut tavata isää ennen synnytystä, vaan oli käskenyt tämän tulla paikalle aikaisintaan leikkauspäivänä.

”Se on menoa nyt!” hän nakutti kännykkäänsä ja lähetti viestin. Lyhyesti ja ytimekkäästi. Hän tiesi, että puhuttelun puuttuminen loukkaisi isää. Hiukan hän myös häpesi kylmän tunteetonta sävyään. Mutta sitten hän muisti äitinsä silmät. Tyhjän katseen, josta kuvastuvan kuolemanpelon äiti oli joutunut ennen elämänsä päättymistä kärsimään yöpöyksiin, ja silloin Nele tiesi olevansa isälle vieläkin aivan liian

kiltti. Isän sieti olla onnellinen, että Nele oli noudattanut terapeuttinsa neuvoa ja ottanut isään yhteyttä vuosien tauon jälkeen.

Nele katsoi eteenpäin ja äkkäsi käsijarrun ja kuljettajan istuimen välissä vihreän kirjanjärkele, jota kuski oli äsken selaillut.

Lääketieteen perusteet.

Ei siis sittenkään sosiologian, vaan lääketieteen opiskelija.

Sitten Nele hämmästyí.

”Hei”, hän sanoi. ”Unohdit laittaa mittarin päälle.”

”Ai mitä? No voihan hitto.”

Opiskelija hyödynsi punaiset liikennevalot ja renkutti mittariaan. Se oli ilmeisesti rikki.

”Tämä on jo kolmas kerta...”, hän manaili.

Takaa lähestyi moottoripyörä.

Nele kääntyi katsomaan sivulle, kun se pysähtyi suoraan hänen ikkunansa viereen. Moottoripyöräilijällä oli heijastava kypärä, joten Nele näki vain itsensä, kun tämä kumartui häntä kohti. Moottoripyörän kone pulputti kuin laavajärvi.

Nele katsoi hämmentyneenä ja peloissaan taas eteenpäin.

”Se on vihreä!” hän kiekaisi.

Kuski kohotti katseensa taksamittarista ja pyysi anteeksi.

Nele vilkaisi taas sivulle.

Moottoripyöräilijä ei lähtenyt liikkeelle. Sen sijaan hän hipaisi kypäräänsä kuin tervehdykseksi, ja Nele oli näkevinään pirullisen hymyn, joka tyyppin suupieleen aivan varmasti ilmestyi kypärän alla.

David, Nelen mielessä välähti.

”Matka menee minun piikkiini.”

”Anteeksi kuinka?”

Opiskelija iski hänelle silmää peruutuspeilin kautta ja laittoi vaihteen päälle. ”Onnenpäiväsi. Mittari on sökönä, joten sinun ei tarvitse maksaa mitään, Nele.”

Kuskin viimeinen sana löi hänet ällikällä.

”Mistä...?”

Mistä hän tietää minun etunimeni?

”Kuka sinä olet?”

Nele pani merkille, että he kääntyivät heti liikennevalojen jälkeen oikealle ja rullasivat hitaasti eteenpäin jollekin sisään-ajotielle.

”Missä me olemme?”

Hän näki repeilleen verkkoaidan, jonka takana kaksi muurattua teollisuuspiippua törrötti kuolonkankeiden sormien lailla kohti tummaa taivasta.

Taksi keinahteli hidastetöyssyjen yli kauan sitten hylätyn tehdasalueen ajotiellä.

Nele tarttui oveen ja rynkytti kahvaa.

”Pysäytä. Tahdon ulos.”

Kuski kääntyi ympäri ja tuijotti Nelen paisuneita rintoja.

”Ei mitään hätää”, hän vakuutti. Hänen ujo ja viaton hymysä ei sopinut tilanteeseen alkuunkaan.

Nele ei ollut eläissään kuullut mitään niin karmivaa kuin seuraavat neljä sanaa: ”Tahdon vain sinun maitosi.”

Sisäinen nyrkki kouristui kaikin voimin Nelen vatsanpohjan herkimmissä kohdassa.

Hän kirkaisi kurkku suorana opiskelijalle, joka katseli häntä peruutuspeleistä ajovalojen pyyhkäistessä ruostunutta tienviittaa.

Navetoille, Nele luki.

Sitten supistus saavutti ensimmäisen huippunsa.

ISTU ALAS JA KIINNITÄ TURVAVYÖSI

Psykiatri Mats Krüger tietää, että hänen piinaava lentopelkonsa on täysin irrationaalinen. Hän tietää, että lentäminen on yhdeksäntoista kertaa autolla ajamista turvallisempaa. Hän tietää myös, että onnettomuuden sattuessa on tilastollisesti todennäköisintä menehtyä, mikäli istuu paikalla 7A. Tästä syystä Krüger varaa itselleen myös ylimääräisen paikan 7A ja jättää sen tyhjäksi joutueensa lentämään ensimmäistä kertaa kahteenkymmeneen vuoteen. Jos kukaan ei istu paikalla, uskoo Krüger lennonkin sujuvan ongelmitta.

Koneen noustua ilmaan Krüger saa kuitenkin hermoja raastavan puhelun. Joku on kidnapannut hänen raskaana olevan tyttärensä ja uhkaa tappaa tämän, ellei Krüger kaappaa konetta ja pakota sitä maahansyöksyyn, joka surmaisi kaikki lennolla olijat. Kun kone lähestyy hiljalleen määränpäättään, Mats Krüger joutuu tekemään mahdotto-
man valinnan.

Jännityksen mestari **Sebastian Fitzek** tempaisee trille-
rissä *Ikkunapaikka 7A* lukijan kilometrien korkeuteen len-
nolle, jolta selviämisestä ei ole takeita.

